

pimeksi, käy syömään, äläkä siinä joutavaa jorota.

— Ehei! Ievastiina, en minä enää sinun särpimiäs kuluta. Ota sinä vaan se lotjamies, hänhän se sinulle paremmin sopiikin, kun sinä olet iso ja ruma kuin lotjan puolikas.

— Käy sitte makaamaan, kun et syö. Huomenaamulla kuuiuu olevan kolme-toista koiraa hirtettävänä.

— Minun puolestani saapi pormestari itse hirttää koiransa tai tulkoon vaikka Kuopion kuvernööri lisalmelle koirapyöveliksi, mutta minä lähdén Liisani lämpiin. Hellerei! Ievastiina ... Hyvästi!

Silloin se Ievastiinaltakin loppui jo kärsivällisyys. Hän sieppasi koivusen kotikurin sängystä, raapasi Rietua tukasta kiinni, painoi pään polviensa väliin ja alkoi annella pitkin sivuja ja perämyksiä minkä kerkesi. Ja siinä yli olkansa sukiessaan kysyi:

— Vieläkö — vieläkö — sinä sen vietävä — olet sosia-listi — ja — jumalan — kiel-täjä? — Lähtekö nahastas — marsel-jeesi — mok-raatti ja — muu kutka? — Herkiääkö — sisälläs — kukku — masta — kumous ja — revulut-suutti? Häh?!

Sitte tempasi hän Rietun pään ylös, pyö-